

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003991 17 Кж
Бања Лука, 23.05.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Драгомира Миљевића и Горане Микеш као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д. М., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Добоју и браниоца оптуженог, адвоката Г. Н. из Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003991 16 К од 20.10.2016. године, у сједници вијећа којој су присуствовали републички јавни тужилац мр Ненад Врањеш, оптужени и његов бранилац, донио је дана 23.05.2017. године

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог Д. М. и потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003991 16 К од 20.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003991 16 К од 20.10.2016. године, оптужени Д. М. је оглашен кривим због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело осуђен на казну затвора у трајању од 4 (четири) године.

На основу члана 61. став 1., 2. и 3. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 2 (двије) године, с тим што се вријеме проведено у затвору не урачунава у вријеме трајања ове мјере.

На основу члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) оптужени је ослобођен дужности накнаде трошкова кривичног поступка.

Оштећени Д. К. и С. Н. су са имовинскоправним захтјевом а на основу члана 108. став 3. ЗКП РС упућени на парнични поступак.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе окружни јавни тужилац и бранилац оптуженог.

Жалбом тужиоца се пресуда побија због одлуке о казни, мјери безбједности и одлуке о трошковима кривичног поступка, с приједлогом да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне већа казна и мјера безбједности у дужем трајању, те да се обавеже да накнади трошкове кривичног поступка.

Бранилац оптуженог побија пресуду због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде Кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, с приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или да се пресуда укине и предмет врати првостепену суду на поновно суђење.

Бранилац је поднио и одговор на жалбу тужиоца и предложио да се та жалба одбије као неоснована.

На сједници вијећа републички јавни тужилац је изложио жалбу и остао код навода и приједлога из жалбе.

Бранилац оптуженог је изложио жалбу и одговор на жалбу тужиоца, остао код навода из жалбе и одговора, што је и оптужени подржао.

Разматрајући спис, побијану пресуду, жалбу и одговор на жалбу, а у складу са одредбом члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Жалбом браниоца се пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка, наводима да је изрека пресуде неразумљива јер у истој није наведено који је то пропуст оптуженог и који су то бланкетни прописи који указују да их је он кршио, а да су они у узрочној вези са налијетањем возила на ударну рупу на коловозу, што је изазвало дестабилизацију возила и излијетање у путни јарак.

Ти приговори су неосновани јер је у изреци пресуде тачно наведено које одредбе Закона о основама безбједности саобраћаја на путевима у Босни и Херцеговини (у даљем тексту: ЗООБС-а на путевима у БиХ) су у конкретној саобраћајној ситуацији узроковале саобраћајну незгоду са посљедицама које су наступиле, па приговори које је у овом жалбеном основу изнијела жалба, нису основани.

Чињенична утврђења побијане пресуде су супротно приговорима жалбе браниоца потпуна и правилна. Она су заснована на доказима оптужбе на које се пресуда позива у образложењу, износећи прије свега садржај тих доказа (налаза и мишљења вјештака саобраћајне струке С. С., те налазе вјештака др В. Б. на основу којег је утврђена концентрација алкохола у крви оптуженог од 0,98 промила, као и налаза вјештака неуропсихијатра др В. К. из којег произилази да оптужени у вријеме када је управљао моторним возилом, није био способан за безбједну вожњу. Оцјеном тих доказа побијана пресуда је извела коначан, а и по оцјени овога суда правилан закључак да је оптужени у вријеме, на начин и под

околностима прописаним у изреци побијане пресуде учинио кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Пресуда је дала ваљано образложење оцјенивши све релевантне доказе, па жалбени приговори који се износе у жалби браниоца оптуженог да је због ударне рупе на коловозу дошло до саобраћајне незгоде, се не могу прихватити основаним, јер, како то произилази из налаза саобраћајног вјештака С. С., а и вјештака одбране инг. А. М., који налази нису супротстављени у погледу закључака шта је узрок саобраћајне незгоде, правилно закључила да се постојање ударне рупе на коловозу не може сматрати узроком саобраћајне незгоде. Стварни узрок саобраћајне незгоде је пресуда утврдила и о томе дала ваљано образложење на странама 10., 11. и 12. на које се бранилац упућује. У погледу утврђивања кривице оптуженог пресуда је правилно закључила да је оптужени био неспособан за безбједну вожњу на основу утврђене концентрације алкохола у крви, те да је кршећи одредбу члана 54. став 1. ЗООБС-а на путевима у БиХ возио брзином која је скоро двоструко већа од дозвољене на дијелу пута на којем се догодила саобраћајна незгода, да је био свјестан да код утврђене концентрације алкохола у крви и знатно веће брзине од дозвољене може угрозити јавни саобраћај и да је на то угрожавање пристао, а у односу на наступјелу посљедицу (смрт два лица) је поступао из нехата.

Из тих разлога приговори жалбе којима се доводи у питање кривица оптуженог, нису основани.

Стога је чињенична основа побијане пресуде потпуна и правилна.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње оптуженог описане у изреци пресуде су правилно квалификоване као кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, па ни Кривични закон на штету оптуженог није повријеђен, а на коју повреду суд пази и по службеној дужности у смислу члана 320. ЗКП РС.

Обје жалбе побијају пресуду и због одлуке о казни. Жалба тужиоца предлаже изрицање веће казне, а жалба браниоца мање. Разматрајући те приговоре овај суд налази да жалбе нису основане.

За кривично дјело за које је оптужени оглашен кривим прописана је казна затвора од двије до дванаест година. Посљедица извршења дјела у овом случају је смрт два лица у животној доби од осамнаест година и два, односно осамнаест година и пет мјесеци. Околности које је првостепени суд узео у обзир примјеном одредаба члана 37. КЗ РС о одмјеравању казне су дошле до изражаја у мјери изречене казне имајући у виду да су и поред отежавајуће околности (смрт два лица) на страни оптуженог утврђене олакшавајуће околности, а то су ранија неосуђиваност, те млада животна доб (деветнаест година) да је испољио жаљење због учињеног дјела, те упутио извињења породицама оштећених. Те околности прихвата и овај суд и налази да је казна затвора у трајању од четири године у свему примјерена тежини кривичног дјела, степену кривице оптуженог и околностима под којима је дјело учињено. Та казна је довољна и потребна да се оствари сврха кажњавања из члана 28. КЗ РС како са аспекта опште (генералне) тако и са аспекта посебне (специјалне) превенције.

Из тих разлога залагања жалбе тужиоца да се оптуженом изрекне већа казна, као и жалбе браниоца да му се изрекне мања казна, нису основана.

И мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 2 (двје) године је довољна да се отклони стање које је у овом случају довело до извршења дјела, па ни у овом дијелу побијања пресуде жалба тужиоца, није основана.

Жалба тужиоца је неоснована и у дијелу у којем се пресуда побија због одлуке о трошковима кривичног поступка. У конкретном случају првостепени суд је утврдио да оптужени није запослен, да нема властите имовине која се може уновчити, те да није у могућности сносити трошкове кривичног поступка, па је правилна одлука да се он на основу члана 98. став 4. ЗКП РС те обавезе ослободи. При томе није од утицаја приговор жалбе тужиоца да је оптужени у току поступка имао браниоца којег је сам изабрао. Овај суд се не може упуштати у односе између оптуженог и браниоца, па у вези с тим ни закључивати да је оптужени због тога што је изабрао браниоца у могућности да сноси и трошкове кривичног поступка.

Из свих наведених разлога ваљало је обје жалбе одбити на основу члана 327. ЗКП РС и побијану пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић